

1000 ord om den lille hunreje, som faktisk havde begyndt sit liv som en hanreje

Den aften, da den lille tibende hunreje af slægten Palaemon adspersus i underordenen ægte rejer, svømmede sin aftentur i kirkens smukke glasmosaik, var det en usædvanlig smuk aften.

Den lille hunreje tog sit første svømmetag helt præcist samtidig med, at den første time i aftensolen begyndte.

Byens første skumringstime

Udenfor gik solen ned bag byens hustage og aftensolen lagde sin fortryllelse over byen. Her i den første skumringstime blev alle sanser vækket nænsomt til live. Aftenluften smagte af løsnet jord, som hele dagen var forsøgt brudt op af vintergækkers og krokus' små spæde stængler og vinden gemte stadig på en lille flig af dagens varme, som smøg sig forsigtigt om de forbipasserendes kinder.

På kirkegården kunne man dufte blomsterne på den nydækkede grav sige deres sidste farvel til verden og følge med døden tilbage til evigheden. Trafikkens summen faldt forsigtigt sammen med blomsterduften og eskorterede dem på vej.

En smuk aften

Solens lys fik træernes nøgne kroner til at skinne, som var de i virkeligheden byens glemte prinser. Fortryllede af en ensom og bitter troldmand til at stå i vejkanten og dagen lang bare se på byens liv uden nogensinde at få lov at tage del i det.

Kun om natten blev de glemte prinser vakt til live, men ved endnu en ond besværgelse var de uden mulighed for at kunne bevæge andet end deres gyldne hoveder. Aldrig ville de være en del af den strøm af liv, som løb forbi på gaden foran dem. De må se på, mens det, der blot ligner vindens bevægelse i grenene i virkeligheden, er deres fortvivlede forsøg på at slippe fri af stilheden og være med.

Altid vil de bare stå der i genskinnet fra hustagene og se på. Ikke inde, ikke ude, bare ved siden af.

Smukt var det nu alligevel at se på aftensolens forandring af den lille by.

I farver

Alt det vidste den lille hunreje slet ikke noget om. Hun bare så og ikke mindst mærkede i hele hendes lille rejekrop, hvordan solnedgangen oplyste farvepartiklerne i glasset, nærmest som om de blev vækket for første gang.

Hele vejen yderst fra rejeskallen, hendes lille hårde exoskelet, til nervesystemet i hendes lille bitte rejehoved kunne hun mærke farverne vågne. Den lille hunreje kunne høre, hvordan farverne strakte sig og rakte ud mod lyset for hver at få bare lige lidt mere med af det livgivende lys fra den nedgående sol.

De søgte efter lyset med en sønderrevet fortvivlelse, som fik den lille hunreje til at spekulere på, om de mon helt havde glemt, eller måske bare aldrig havde fået at vide, at i morgen kommer solen igen med nyt liv, nyt lys og ny varme?

Hun vidste ikke, om hun burde viske forsigtigt i deres små farve-partikel-ører, at de ikke skulle være bange, at i morgen ville de se solen igen. Men hun gjorde det ikke. Hun frygtede, at de skulle miste deres farver, at hun skulle miste deres farver og alting igen ville blive som før.

Hun tilgav hurtigt sig selv sin egoisme og tillod sig derpå at nyde lyden af deres farveekspllosioner fuldt ud.

Midt i et hav

Så der var hun, den lille grå hunreje med de bladede gæller. I den smukke mosaik i højre side af den 900 år gamle kirkes kor. Bygget først som klosterkirke af frådsten i 1080, brændt ned og siden genopbygget i munkesten i sin nuværende form. Og præcist i dette øjeblik genstand for en eksplosion af farver.

Midt i et hav af flydende farver som bølgende og skvulpene malede hendes lille rejekrop i bløde smukke nuancer af orange, gul, lyserød, lilla i en uendelig strøm eksploderede omkring hende.

Det mørke og dagen

Bølger og skumsprøjt skubbende den lille hunreje længere og længere ind gennem farverne, indtil solen var gået helt ned og mørket lagde sig over byen. Roligt lagde mørket sig over lyset med en stille brutalitet, som ikke lod sig modsige. Som der ikke fandtes modværge mod.

Den lille hunreje mærkede, hvordan farverne gav slip og gav op. Kravlede tilbage til det, de var før.

Den lille hunreje gav også slip og gav op. Rullede sine 5 centimeter sammen om ingenting og sov i en drøm om guld kronede prinser, blomsterdufte og farver og huskede næste morgen intet og alt.